

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Sylwia Poradzisz

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Mrówka

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 roku

sprawy **R. F.**

syna M. i J. z d. B.,

urodzonego (...). w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 05.12.2013 r. w W. woj. (...) na ulicy (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem V. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznej odległości od poprzedzającego pojazdu i najechał przodem w tył stojącego na tym samym pasie ruchu samochodu P. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego obrażeń ciała doznała kierująca P. A. K. w postaci urazu kręgosłupa szyjnego z rozluźnieniem aparatu więzadłowego i zniesieniem lordozy szyjnej i bolesnym zespołem barkowym lewostronnym, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem;

tj. o czyn z art. 177§1 kk

I. R. F. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 177§ 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 42§1 kk orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 49§2 kk orzeka świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt II K 152/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 grudnia 2013r. oskarżony R. F. kierował pojazdem marki V. (...) nr rej. (...), poruszając się ulicą (...) w W.. Bezpośrednio przed oskarżonym jechał samochód osobowy marki P. (...) nr rej. (...) kierowany przez pokrzywdzoną A. K..

W trakcie jazdy oskarżony zwrócił uwagę na pieszego poruszającego się chodnikiem i obserwując go nie zauważył, że w tym samym momencie kierująca pojazdem P. (...) zatrzymała się przed przejściem dla pieszych. Widząc manewr pokrzywdzonej i będąc w tym momencie w odległości 10 m od jej pojazdu, oskarżony zaczął gwałtownie hamować swoim samochodem, co spowodowało, że pojazd został ściągnięty lekko na prawą stronę i pchnięty do przodu, a co doprowadziło do tego, iż lewym przednim narożnikiem uderzył w tylny prawy zderzak P..

W wyniku uderzenia w tył pojazdu kierująca pojazdem P. (...) A. K. doznała obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego z rozluźnieniem aparatu więzadłowego i zniesieniem lordozy szyjnej i bolesnym zespołem barkowym lewostronnym, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas dłuższy niż dni siedem.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. F. – k. 9, 28

Zeznania świadka A. K. – k. 22

Notatka urzędowa o wypadku – k. 1

Protokoły oględzin pojazdów – k. 4-5, 6-7

Sprawozdanie z sądowo-lekarskich oględzin ciała – k. 10

Protokół oględzin miejsca wypadku wraz ze szkicem – k. 11-13

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodnie z ustalonym stanem faktycznym.

Oskarżony nie był dotychczas karany.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. F. – k. 9, 28

Dane o karalności – k. 25

Sąd nadto zważył:

Dowody zgromadzone w sprawie nie pozostawiały wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego z w art. 177§1 kk.

Na takie rozstrzygnięcie wskazywały wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i opisał przebieg zdarzenia i korespondujące z nimi zeznania świadka – pokrzywdzonej A. K., a także materiał dowodowy w postaci protokółów oględzin pojazdów, miejsca zdarzenia wraz ze szkicem, a które to dowody jako spójne i wzajemnie uzupełniające się uznać należało za wiarygodne..

W świetle tychże dowodów nie ulegało wątpliwości, że oskarżony R. F. nie zachowując należytej ostrożności, albowiem nie obserwował on w sposób odpowiedni drogi i pojazdu poruszającego się przed nim, a także na skutek nie zachowania bezpiecznej odległości od poprzedzającego go pojazdu, doprowadził do zderzenia z pojazdem marki P., poruszającego się bezpośrednio przed nim, najeżdżając na jego tył.

R. F. wskazał w swoich wyjaśnieniach, że zapatrzył się na pieszego idącego chodnikiem i nie zwrócił uwagi na to, że pojazd jadący przed nim zatrzymał się, a kiedy zauważył ów manewr, znajdował się w odległości ok. 10 m od niego, która uniemożliwiła mu zahamowanie pojazdu i doprowadziło w konsekwencji do najechania na tył P..

Relację oskarżonego potwierdziła pokrzywdzona A. K., która wskazała w swoich zeznaniach, że zatrzymała się przed przejściem dla pieszych, aby ustąpić pierwszeństwa matce z dzieckiem i w chwili, kiedy miała zamiar ruszyć już pojazdem poczuła mocne uderzenie w tył samochodu, które spowodowało przesunięcie jej pojazdu aż za pasy dla pieszych.

W świetle przedstawionych relacji za uzasadnione przyjąć należało, iż oskarżony swoim zachowaniem naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym – poprzez niezachowanie należytej ostrożności, która nakazywała mu obserwację ciągłą drogi i poprzedzającego go pojazdu oraz nie zachowania bezpiecznej odległości, a zatem takiej, która umożliwia mu bezpieczne zatrzymanie pojazdu w zaistniałej sytuacji drogowej.

Naruszenie tychże zasad doprowadziło do tego, iż oskarżony uderzył przodem swojego pojazdu w tył samochodu pokrzywdzonej, a w wyniku tego zdarzenia A. K. doznała obrażeń naruszających czynności narządów jej ciała na czas powyżej dni siedmiu, jak wynikało z opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej, którą Sąd także uznał jako pełną i wyczerpującą za wiarygodną.

Przyjęcie powyższego związku przyczynowo-skutkowego dało podstawę do uznania, że oskarżony R. F. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 177§1 kk działając nieumyślnie.

Uznając oskarżonego za winnego Sąd uwzględnił wniosek prokuratora o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk na okres próby 2 lat.

W ocenie Sądu orzeczona kara jest wystarczającą reakcją karną na zachowanie oskarżonego, który w wyniku nie zachowania należytej ostrożności na drodze doprowadził do zderzenia pojazdów. Zdaniem Sądu dotychczasowa niekaralność świadczy o tym, iż przedmiotowe zdarzenie miało charakter incydentalny i nie wynikało ze złej woli oskarżonego, ale braku ostrożności. Z drugiej strony Sąd baczyl, aby orzeczona kara uzmysłowiła oskarżonemu, że jako kierujący pojazdem jest zobowiązany do przestrzegania wszelkich zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i żadna okoliczność nie zwalnia go z zachowania tegoż obowiązku.

Tytułem środka karnego Sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 42§1 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Niestety orzekając w tym przedmiocie w wyniku błędu w pkt III dyspozycji wyroku Sąd określił okres obowiązywania zakazu na 2 lata, a nie na rok, jak wynikało z wniosku prokuratora złożonego w trybie art. 335§1 kpk.

Tytułem środka karnego orzeczono także świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Z uwagi na to, że oskarżony nie pracuje, na podstawie art. 624§1 kpk zwolniono go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.